

som det ikke kan magte, og som det vil skabe sin egen Stilling og sin egen Virksomhed meget ved at tage fat paa, ikke at tale om den Skade, man derved kan gjøre med Hensyn til Folkets Retsbevidsthed. — Det blev under de Forhandlinger, der førtes for 3 Aars Tid siden om denne Sag, udtalt af det daværende Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds — saa kjender Enhver ham —, at det muligt var en Forsømmelse, at man i den vedkommende Lov ikke havde henviist til den Lov, hvorefter man vilde, at Højesteret skulde dømme, men havde henviist til en anden Lov, men at man ikke skulde gaae derefter, men søge at behandle Alle og Enhver saaledes, som man fandt det rigtigt efter sin sunde Fornuft. Det var en Ansættelse, som da var ganske paa sin Plads, idet da stod Rigsdagen fri, ikke bunden af en autentisk Fortolkning af Loven, og jeg skal ikke nægte, at dersom jeg havde været Medlem af Thinget dengang, havde jeg stemt med dem, der nægtede Sædtillæget, forbi det antoges oprindeligt at have været Folkerepresentationens Mening, at det ikke var deres Ret, at de skulde have det, men Sagen er en ganske anden, efterat der foreligger en Dom. Det blev ogsaa udtalt af et Medlem, der havde siddet i det samme Udvalg, skarpt og ihdeligt, at da skulde man ikke lade sig skræmme af, hvad Domstolene muligt vilde, men dømme efter, hvad man ansaae for det Rigtige, og at først, naar Domstolenes Afgjorelse forelaa, skulde man høre sig for den. Saa det er i mine Dine et klart Standpunkt. Naar vi staae paa Bevillingsmyndighedens Omraade, uden at der foreligger nogen anden autentisk Fortolkning af Loven af dem, der ere satte til at dømme derover, saa kunne vi tage Hensyn til, hvoreledes vi troe, at det billigviis og fornuftigviis bør afgjøres, men have vi først en saadan autentisk Afgjorelse, saa høre vi os for den, indtil vi — hvad der i dette Tilfælde kan stee ved en Revision af Loven — paa lovmæssig Maade kunne faae det forandret. Det maa derfor være en Misforstaaelse af en tidligere æret Taler (Winther),

naar han troer af den Afstemning, som fandt Sted forleden Dag om et Pensionsspørgsmaal, at kunne ublede, at Folkethinget var kommet ind paa en anden Vej, nemlig den, vedblivende at vilde modsætte sig en Sag, ogsaa efterat Domstolene havde ifølge den bestaaende Lovgivning dømt anderledes. Det var aldeles ikke den Grund, som de 40 eller i alt Fald Mange af de 40 — det er jeg overbevist om — havde til at stemme for dette Forslag, og skulde de 38 siges at følge de 2 Medlemmer, som førte Ordet for dette Forslag, saa maatte der ikke være Noget af dem, som meente det saaledes. De To, som førte Ordet, sagde: „Nu staae vi paa Bevillingsmyndighedens Standpunkt, og i Kraft af denne Myndighed kunne vi nægte dette Beløb; vi vide ikke, og det kan jo Ingen her afgjøre, til hvilket Resultat Domstolene ville komme; men naar de ere komne til et andet Resultat, nu vel, da først behøve vi at høre os derfor“. Det er altsaa et ganske andet Tilfælde, men det Standpunkt, jeg her har antydet, angaaende dette Pensionsspørgsmaal, indtog Mange af dem, som dengang foresloge at nægte dette Sædtillæg, og dette Standpunkt skal jeg ærligt vedkjende mig; men jeg kan ikke finde mig i at see dette Standpunkt forvrænget, som om jeg skulde ville tage Deel i her vedblivende at nægte et Beløb udbetalt af Statskassen, som Højesteret har tilkjendt nogen Mand her i Landet. Jeg kan ikke være med til dette; thi det er et Standpunkt, som vi umuligt kunne holde, og med hvilket vi i høi Grad vilde skabe Retsbevidstheden og i høi Grad svække vor egen Stilling som Folkerepresentation og Vogtere for den sande Frihed. Dette har jeg fundet mig foranlediget til at erklære, da denne Sag er bragt paa Bane, for at man ikke skal ublede Noget som helst med Hensyn til dette Forhold af min Stemmegivning forleden Dag. Jeg troer, det er meget uheldigt, at vi søge at fremkalde en Strid mellem Statsmagterne, naar det ikke i mindste Maade er fornødent. Dvertimod maae vi meget hellere være glade